

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: A. A.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR

se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, čj. OAM-1101/ZA-ZA11-ZA21-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2020 vyslovil žalovaný správní orgán nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odkázal na § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení zastavil dne § 25 písm. i) tohoto zákona.
2. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odůvodnil svůj postup tím, že cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato byla posouzena jako nepřípustná dle § 11a odst. 1 cit. zákona, neboť žadatel neuvedl dle žalovaného žádné nové skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro

udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalobce uvedl zcela shodné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opětovně vrátit, jako v prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce namítal porušení zákona č. 150/2002 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a to v jeho ustanoveních §§ 3, 50, 52 – nedostatečné zjištění stavu věci, neprovedení všech důkazů, potřebných ke zjištění tohoto stavu. Dále namítal pochybení, vztahující se k jednotlivým ustanovením zákona o azylu, žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12, 14 a 14a. Podmínky těchto ustanovení splňuje, neboť má obavy z jednání rodičů, jejichž čest urazil tím, že pochyboval o tom, že je jejich syn, státní orgány Dagestánu mu nejsou schopny pomoci, ani poskytnout náležitou ochranu. Vnitřní přesídlení pro něho není možné s ohledem na aktivitu ozbrojených skupin v různých částech země. Žalobce je přesvědčen, že řízení k jeho žádosti nemělo být zastaveno, neboť sdělil nové skutečnosti oproti prvnímu řízení.
4. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný měl možnost využít své diskreční pravomoci dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu a přihlédnout k důvodům, hodným zvláštního zřetele. Žalobce poukazuje na mnohá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), zabývající se institutem správního uvážení, k tomuto je dle jeho názoru žalovaný přímo povinen, musí si opatřit potřebné důkazní prostředky proto, aby se mohl zabývat všemi hledisky případu, provést důkazy a vyvodit z nich skutková a právní zjištění a na základě volného uvážení dospět při dodržení logického vyvozování k rozhodnutí. Toto představuje zejména dostatečné odůvodnění rozhodnutí, což žalovaný v jeho případě nenaplnil a jeho rozhodnutí je proto, že neodůvodnil nevyužití diskreční pravomoci nepřezkoumatelné. Jeho výpovědi byly věrohodné a důvody pro vyhovění vyplývají i z přítomnosti jeho rodinných příslušníků na území ČR. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 2. 4. 2020 plyne popření oprávněnosti námitek žalobce, tyto dle názoru žalovaného neprokazují, že by správní orgán porušil správní řád či zákon o azylu v některém ze svých ustanovení. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, vydaného rozhodnutí ve věci, na jehož správnosti a zákonnosti trvá. Ve věci žalobce zjistil skutečný stav věci, posuzoval jeho případ ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce uvedl. Žalovaný si poté opatřil veškeré potřebné podklady a objektivní informace, po jejich posouzení dospěl k závěru, že žádost žalobce je opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.
6. Po posouzení žalobcem sdělených důvodů jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti oproti předchozímu správnímu řízení, žalobce nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností svého případu a nové skutečnosti neshledal ani správní orgán, nebylo shledáno nic, co by mohlo vést k závěru, že žadatel byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalobce opět uváděl, že důvody jeho žádosti jsou stejné, začal pochybovat o tom, že je synem svých rodičů a odjel proto do Německa zjistit svůj skutečný původ.

7. K žalobní námitce o nedostatečném zjištění skutkového stavu věci žalovaný připomněl, že je to žadatel, kdo má v řízení o mezinárodní ochraně povinnost tvrzení, dle závěrů NSS má povinnost tvrzení zásadní význam, neboť pouze žadatel utváří svým tvrzením rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalobce měl možnost uvést již během poskytování údajů ke své žádosti dne 10. 12. 2019 všechny své důvody, dne 20. 1. 2020 mu byla dána možnost seznámit se se všemi shromážděnými podklady a vyjádřit se k nim, případně tyto doplnit. Žalobce se dostavil, vyjádřit k podkladům se nechtěl a nežádal ani žádné doplnění, nic nedoložil. Žalovaný je proto přesvědčen, že mu nelze vytýkat nedostatečné zjištění stavu věci, nezaznamenal ani zásadní změnu bezpečnostní situaci v Ruské federaci, která by mohla vést k přehodnocení jeho závěrů učiněných v dřívějším rozhodnutí.
8. K námitce, že s žalobcem nebyl proveden pohovor, žalovaný uvádí, že z § 23 zákona o azylu neplyne nutnost provedení pohovorů při opakované žádosti žadatele, pokud by o toto žadatel usiloval, musel by žalovaného požádat. Pokud by správní orgán toto shledal nezbytným, mohl by pohovor provést. Žalovaný by musel odstranit případné nesrovnalosti plynoucí z pohovorů. Toto však nebylo potřebné, neboť žalobce uváděl stejné důvody, jako při své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán je přesvědčen, že v daném případě došlo k naplnění podmínek § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání krajského soudu

9. V průběhu jednání soudu dne 12. 4. 2021 soud konstatoval přípis žalobce, soudu předložený dne 26. 6. 2020. V něm žalobce uvedl, že v únoru 2014, v době zvláštní operace ruského ministerstva vnitra v Dagestánské republice a zvláštních služeb, byl ve svém domě zabit R. D. Naibov Chizr, narozený v obci Bammatjurt. Byl členem ozbrojeného kavkazského odporu. Byl to bratranec žalobcovy ženy, s jehož rodinou měli dobré vztahy. Žalobce byl často u nich doma. Když v r. 2013 zmizel, žalobce se s jeho starším bratrem snažil ho najít, ale nepodařilo se to. Příbuzní se mu snažili domluvit, aby se vrátil domů. Po jeho zabití zvláštní služby začaly zjišťovat všechny jeho vztahy, často byl vyslýchán jeho bratr, s žalobcem byl proveden neoficiální pohovor, při němž mu bylo dáno najevo, že je v dané věci také podezřelý. Tehdy žalobce zachránilo to, že náčelník policie města Chasavjurt byl jeho příbuzný, dokud pracoval, byl žalobce v bezpečí. Na konci r. 2016 po sporu s ministrem byl poslán do výslužby, od té doby pro žalobce nebylo bezpečné v zemi zůstat. O této věci dříve nemluvil, ví, jaký v Evropě mají náhled na události takového druhu, když by o tom mluvil, byl by ještě více ohrožen. V táboře s ním mluvil jeden člověk z české policie a ten mu řekl, že v Čechách nikdy radikální islám nebude připuštěn. Ruské zvláštní služby pracují na Kavkazu tak, že pomocníky hnutí odporu začínají hledat mezi příbuznými a známými, když člověk bude jednou u nich na výslechu, přizná vše, ač k věci nebude mít žádný vztah. Žalobce měl za to, že jeho další pobyt není v zemi bezpečný a proto ji opustil.
10. Krajský soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 12. 2019, kdy uvedl, že je státním příslušníkem Ruské federace, národnosti čečenské, islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Je ženatý, má dvě děti, které se nacházejí s matkou na území Ruské federace. Naposledy žil v zemi původu v Dagestánu, v obci Osmanjurt, v rodinném domě se svojí rodinou. Odjel koncem dubna 2017, jel do Německa, ale byl

v rámci Dublinského nařízení transferován do ČR, zde pobýval do května 2019. Opět odjel do Německa a byl opět vrácen, a to 5. 12. 2019. Narodil se v Německu a žil tam do svých dvou let, k důvodům své žádosti žalobce sdělil, že již vše uvedl v průběhu své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ty důvody jsou stále stejné, začal pochybovat o tom, že jeho rodiče jsou jeho praví rodiče, proto odjel do Německa, aby zjistil svůj pravý původ, nic se nezměnilo. Součástí správního spisu jsou pak zprávy o situaci v zemi původu, s nimiž byl žalobce dne 20. 1. 2020 seznámen, sdělil, že nechce nic doplnit, vše již uvedl.

11. K dotazu soudu, proč výše uvedené skutečnosti pod bodem 9 nesdělil žalovanému v rámci svých žádostí o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že se obával, aby na něho nebylo pohlíženo jako na nebezpečného člověka, on s uváděným hnutím neměl nic společného. Na rozhraní r. 2016 a 2017 byl zabit čečenský policista a ze zabítí byli obviněni radikální islamisté, obával se, že by jeho přítomnost mohla být nebezpečná pro celou rodinu. Tam zkrátka to funguje tak, že každý, kdo má k někomu jakýkoliv vztah, může být podezřelý. V poslední době jsou ruské policejní síly nervózní kvůli demonstracím na podporu Navalného, k 10 letům těžkého žaláře byl odsouzen 20letý chlapec, který se popral s policisty, byl to Čečenec, co by pak mohl čekat člověk, jako je žalobce. Z uvedených důvodů žalobce na své žalobě trvá a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení žalobce nežadá.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.
13. Jak soud výše referoval skutečnosti, plynoucí z obsahu správního spisu (bod 10), žalobce žádné nové skutečnosti, které by znamenaly jakýkoliv reálný posun od zjištění, učiněných v průběhu jeho prvního správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, neuvedl, naopak, výslovně sdělil, že vlastně již ve své věci vše řekl, tedy, že důvodem jeho žádosti je situace, do které se dostal svým jednáním, kdy pochyboval o rodičovství svých rodičů, čímž způsobil rodině hanbu. Za takové situace nemohl správní orgán konat jinak, než aplikovat ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a vyslovit nepřipustnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O ní uvažil na základě znění § 11a cit. zákona, který v odst. 1 uvádí, že „podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které – a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a – b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodu, uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.
14. Za takového stavu věci následně žalovanému nezbylo, než řízení zastavit, v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu. Takový postup nemohl soud správnímu orgánu jakkoliv vytýkat, neboť k tomu neměl žádný důvod. Po vydání rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, porušení zásad správního řízení tím, že žalovaný nezjistil stav věci

řádným způsobem a vytýkal mu nevyužití diskreční pravomoci dle § 11a odst. 4 zákona o azylu.

15. Žádné konkrétní sdělení ve smyslu uvedených námitek v žalobě uvedeno není, soud proto mohl po přezkoumání a projednání věci též pouze obecně konstatovat, že neshledal ze strany žalovaného žádné porušení nedostatečného zjištění stavu věci, co se týká námitek § 11a odst. 4 zákona o azylu, toto ustanovení upravuje postup, kdy „ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit opakovanou žádost a další opakovanou žádost jako přípustnou“. Ani v tomto směru však žaloba nic konkrétního, co mělo vést žalovaného k úvaze o existenci důvodů, hodných zvláštního zřetele, neuvedla, a když soud vznesl při jednání cílený dotaz na konkrétní důvody takového tvrzení, žalobce odkázal na své písemné podání k soudu, jak uvedeno v bodě 9.
16. Žalovanému však tyto okolnosti nebyly známy a z daného důvodu je zcela vyloučeno, aby soud žalobci na jeho námitku přitakal. O něčem, co žalovanému nebylo vůbec známo, nemohl nijak usuzovat, námitka je proto zcela irelevantní. Zde soud odkazuje na mnohá rozhodnutí NSS, zabývající se povinností tvrzení, kdy např. v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 NSS jasně stanovil, že „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“. Z dalších rozhodnutí NSS pak jasně plyne, že žalovaný není povinen domýšlet za žadatele důvody pro udělení azylu, které nebyly uplatněny, např. rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, čj. 5 Azs 50/2003, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003.
17. V této souvislosti pak krajský soud rovněž připomíná znění ustanovení § 75 s.ř.s., stanovící, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z uvedeného pohledu, pokud by žalobce v průběhu správního řízení uplatnil skutečnosti, uvedené až v řízení soudním, mohl by, zřejmě úspěšně, namítat sdělení nových skutečností ve smyslu ustanovení, uváděného v bodě 13. To však žalobce neučinil. Neučinil tak ani v samotné žalobě vůči soudu, kdy soud plně odkazuje na ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s., z nichž plyne, že žaloba krom jiných náležitostí musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a tuto lze podat do dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Z ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. pak lze vysledovat, že rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Citované ustanovení soudního řádu správního tak obsahuje koncentrační zásadu, jejíž prolomení je možné pouze v určitých případech, kterým však projednávaná věc dle přesvědčení soudu není.
18. Vzhledem k argumentaci, uvedené v bodě 17 krajský soud ke skutečnostem, které žalobce uváděl po lhůtě, stanovené § 71 odst. 2 s.ř.s. nepřihlížel, a pouze dodává, že i tak byly žalobcem uváděny pouze skutečnosti obecného charakteru, ničím nepodložené.

19. Soud pak již pouze doplňuje, že žalobce byl v průběhu správního řízení řádně poučen o své povinnosti uvádět úplné a pravdivé údaje, jednání probíhalo za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. Žalobce v průběhu jednání soudu sdělil, že skutečnosti, které sdělil nově soudu, nesdělil v průběhu správních řízení z důvodu, že si myslel, že by na něho bylo hleděno jako na nebezpečnou osobu, tedy sám jasně vyslovil, že si je vědom, že skutečnosti, které sdělil soudu, nemohl žalovaný mít v době správních řízení k dispozici. Konečně, neměl je k dispozici v zákonem stanovené lhůtě ani krajský soud. Z uvedených důvodů soud shledal po provedeném řízení žalobu nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., proto ji zamítl.

VI. Náklady řízení

20. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. dubna 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně